

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה וחרבות ברזל – מסלול ארצי

עריים 1085-24 1115/24 1114/24
(ערר קורונה)

לפני כבוד חברי הוועדה:
נדב כנען, עו"ד - יו"ר
גרמן פייקין, רו"ח - חבר

העוררת: איי.סי.אס. פרויקטים בינלאומים בע"מ, מס' 513965798
ע"י ב"כ עו"ד איליה שימלביץ

נ ג ד

המשיבה: רשות המסים
באמצעות היחידה לטיפול במענק השתתפות בהוצאות קבועות
רחוב בן גוריון 38 רמת גן
דוא"ל: corona.ararim@taxes.gov.il

החלטה

1. לפנינו בקשה שהגישה המשיבה לסילוק על הסף של שלושת העררים שבכותרת.
2. נקדים ונציין כי לאחר שבחנו את טענות הצדדים, את הנתונים העובדתיים ואת המצב המשפטי, הגענו למסקנה כי דין בקשת הסילוק להתקבל ביחס לשניים מהעררים (ערר 1085/24 ו-1115/24) אך להידחות ביחס לערר השלישי (1114/24), וזאת מהנימוקים שיפורטו להלן.

רקע עובדתי ודיוני

1. העוררת היא חברה העוסקת במכירת ציוד לפרויקטים בתחום החקלאות במדינות אמריקה הלטינית.
2. בימים 6.9.20, 11.4.21 ו-11.10.21 הגישה העוררת בקשות למענקי הוצאות קבועות לפי חוק התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה), התש"ף-2020 (להלן – "החוק"), עבור תקופות הזכאות מאי-יוני 2020 (בסכום של 401,961 ₪) ינואר-פברואר 2021 (בסכום של 500 אלף ₪) ומאי-יוני 2021 (בסכום של 401,961 ₪), אם כי גובה המענק צריך להיות מחצית מסכום זה, בהתאם לסעיף 9(ג) לחוק.
3. העוררת קיבלה מקדמות עבור בקשותיה: בסכום של 241,177 ₪ עבור תקופת הזכאות מאי-יוני 2020, 500 אלף ₪ עבור תקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021, ו-120,589 ₪ עבור תקופת הזכאות מאי-יוני 2021. ניתן לראות כי מסיבה שאינה ברורה, ניתנה לעוררת מקדמה עבור תקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021 בסכום הבקשה המלא (שהוא גם הסכום המקסימלי בהתאם לחוק, 500 אלף ש"ח), על אף שבהתאם לסעיף 13 לחוק סכום

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

- המקדמה הכוללת אמור להיות בשיעור של 60% (בלבד) מסכום המענק, כפי שאכן ניתן ביחס לשתי הבקשות הנוספות. נתון זה הוא בעל חשיבות לענייננו, כפי שיובהר בהמשך.
4. ביום 9.11.20 דחתה המשיבה את בקשת העוררת עבור תקופת הזכאות מאי-יוני 2020 בנימוק הנוגע להיעדר קשר סיבתי בין התפרצות הקורונה לבין הירידה במחזור הזכאות (בהשוואה לתקופת הבסיס). בעניין זה הפנתה המשיבה לירידה בהכנסות שארעה עוד לפני התפרצות הקורונה בחודשים מרץ-אפריל 2020.
5. ביום 19.10.21 אישרה המשיבה את בקשת העוררת עבור התקופה ינואר-פברואר 2021 באופן חלקי בסכום של 28,617 ₪, לאחר שבחנה את מאזן הבוחן שלה וקבעה כי זהו סכום הוצאותיה הקבועות. כמו כן חזרה המשיבה על הנימוק ביחס לירידת המחזוריים שהחלה עוד לפני הקורונה. ביום 18.11.21 אישרה המשיבה את בקשת העוררת לתקופת הזכאות מאי-יוני 2021 בסכום של 5,134 ₪ בהתאם לסכום הוצאותיה הקבועות, וזאת בדומה להחלטה הקודמת ביחס לתקופה ינואר-פברואר 2021.
6. ביום 9.5.23 שלחה המשיבה לעוררת הודעה על חוב בגין המקדמות והתשלומים שניתנו לה עבור שלוש תקופות אלו.
7. ביום 27.7.23 הגישה העוררת בקשה לארכה להגשת השגות על שלוש ההחלטות, בטענה כי מעולם לא קיבלה אותן לידיה. לטענתה, מאחר שסברה כי קיבלה בצדק את שלושת המענקים לא היתה לה סיבה לחשוד כי הבקשות לא אושרו, ורק לאחר קבלת דרישת החוב בחודש מאי 2023 נודע לה על קיומו. העוררת הוסיפה כי רק באותו שלב איתר מייצגה את אחת מההודעות שהגיעה למחיצת דואר הזבל (Spam) בתיקייה. כמו כן העלתה העוררת טענות לגוף העניין בנוגע לפגיעה שנגרמה לה כתוצאה מהתפרצות הקורונה, וכן הסברים ביחס לירידת המחזוריים במחצית השנייה של שנת 2019 ולשאלת חישוב סכום ההוצאות הקבועות, נושאים שאליהם התייחסה המשיבה בהחלטותיה.
8. ביום 19.3.24 החליטה המשיבה לדחות את בקשת העוררת לארכה. בהחלטתה זו דחתה המשיבה את טענת העוררת כי אחד מהמכתבים הגיע למחיצת דואר הזבל, ובהקשר זה הפנתה להודעות ולהחלטות רבות ששלחה למייצג העוררת, הן ביחס לעוררת והן ביחס לעוסקים אחרים, שהתקבלו ושעליהן הוא הגיב. כמו כן תהתה המשיבה מדוע העוררת לא ביררה במהלך כל אותה תקופה מה עלה בגורל הבקשות, בהתחשב בכך שקיבלה עבורן רק את המקדמות ולא את סכום הבקשה המלא, ולנוכח הפערים של מאות אלפי ₪ בין הסכומים. לבסוף ציינה המשיבה כי לאורך כל התקופה נשלחו לעוררת מכתבי פירוט תשלומים שונים המעידים על הסטטוס של כל מענק.
9. מכאן שלוש העררים שלפנינו, שהוגשו בימים 31.3.24 ו-2.5.24.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

עיקר טענות הצדדים

טענות העוררת בכתבי הערר

10. העוררת חוזרת על הטענות שהעלתה בבקשת הארכה, ומוסיפה כי מעולם לא קיבלה את החלטות המשיבה, אך כי בדיעבד עלה בידי מייצגה לאתר במערכת המשיבה ובתיבת הדוא"ל שתיים מההחלטות (עבור התקופות מאי-יוני 2020 וינואר-פברואר 2021), וכי ההחלטה שהגיעה לתיבת הדוא"ל נותבה אוטומטית למחיצת דואר הזבל (ביחס להחלטה השלישית, עבור תקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021, נטען כי לא עלה בידי העוררת לאתרה עד עתה). בעניין זה צירפה העוררת לבקשת הארכה ולעררים שהגישה תצהירים ממיצגה, רו"ח ויינברג, שאל כתובת הדוא"ל שלו נשלחו כאמור ההחלטות. בתצהירו של רו"ח ויינברג בערר נכתב כי באותה עת הוא לא היה מודע לכך שההחלטות הנשלחות מהמשיבה מגיעות לתיקיית דואר הזבל, וכי הדבר התגלה לו רק בהמשך.
11. לטענת העוררת, החלטת המשיבה שלא לקבל את האמור בתצהיר שגויה, והעובדה שהחלטות קודמות ואחרות של המשיבה לא הגיעו לתיקיית ה-SPAM, אין משמעה כי מכתבי דוא"ל אחרים, ובכללם ההחלטות מושא הערר, לא ינותבו אוטומטית ע"י המערכת לתיבה זו. העוררת מרחיבה ומפרטת אודות הפרמטרים הקובעים כיצד הודעה מסוימת תנותב לתיקיית "דואר זבל", ואף מצרפת מאמרים בנושא זה.
12. העוררת מוסיפה כי הנטל להוכיח את אי קבלת הודעות הדוא"ל לא מוטל עליה אלא על המשיבה. בעניין זה מפנה העוררת לסעיף 24 לחוק (המפנה לסעיף 238 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] לעניין המצאה). לטענתה, המשיבה לא הוכיחה כי הודעות הדוא"ל נשלחו, על אף שבפסיקה נקבע כי נטל ההוכחה להראות שהנישום קיבל את ההודעה מוטל עליה, וזאת בין אם מדובר בדוא"ל או בדואר רשום.
13. העוררת מוסיפה כי גם אם קיים ספק לגבי הנסיבות שבהן נשלחו החלטות המשיבה, הרי שיש מקום לבחון את סיכויי ההשגה/הערר המהותיים בשאלת המענקים המגיעים לה. בהקשר זה טוענת העוררת כי נפלה טעות מהותית בהחלטות המשיבה, תוך סטייה מהנוסחה הקבועה בחוק וקביעה שרירותית לגבי ירידה במחזורי העוררת לפני משבר הקורונה. לפיכך טוענת העוררת כי סיכויי ההליך הם גבוהים מאוד וכי יש לדון בהשגות בכל מקרה, על מנת למנוע עיוות דין.

טענות המשיבה בבקשת הסילוק

14. המשיבה טוענת כי איחוריה של העוררת בהגשת בקשת הארכה להגשת השגות (991, 647 ו-617 ימים) הם עצומים וכי אין כל טענה שיכולה להצדיק את היקפם החריג. לטענתה, בלשון החוק לא קיימת סמכות להעניק אורכות פרטניות להגשת בקשות למענק והשגות, אלא סמכות למתן ארכות מרוכזות בלבד. לצד זאת טוענת המשיבה כי קיימת בידה סמכות טבועה להעניק ארכה פרטנית כאמור, אלא שיש לעשות בה שימוש במשורה,

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

בזהירות ובמקרים חריגים, ורק ככל שמתקיימים "טעמים מיוחדים", הנוגעים לנסיבות חיצוניות שאינן בשליטת העורר ומייצגו. לטענתה, במקרה שלפנינו, ובהתחשב באיחורים של מספר שנים בהגשת בקשת הארכה, לא מתקיימים טעמים מיוחדים כאמור.

15. לעניין משלוח ההחלטות, המשיבה טוענת כי בטפסי מילוי המענק נדרש המגיש לציין את כתובת הדוא"ל שלו ולאשר כי החלטות המשיבה יועברו אליו באמצעות כתובת דוא"ל זו. המשיבה צירפה לבקשתה תעודת עובד ציבור ממר ניר ידיד, אחראי על אבטחת מידע ותעבורת הדואר, בה הוא מבהיר את שיטת משלוח הודעות הדוא"ל של המשיבה למבקשי המענקים. בנוסף לכך צירפה המשיבה העתקים מיומן הפעילות בתיק העוררת, בו מתועדות באופן אוטומטי ההחלטות שנשלחו אליה ביחס לכל אחת משלוש התקופות.

16. המשיבה טוענת כי מר ויינברג הוא מייצג הפועל מולה בהיקף נרחב מאוד, יומיומי ושוטף, ומכיוון שכל פעילות הייצוג, הדיווח, הגשת הבקשות וכיוצ"ב נעשות באופן מקוון, חובה עליו לדאוג לתקינות קבלת ההודעות באמצעות הדוא"ל. לטענתה, מבקשת הארכה והערר והמסמכים שצורפו להם עולה כי מייצג העוררת נכנס ובוחר את תיבת ה-SPAM, ובכל מקרה אם הוא אינו עושה כן הרי שהאחריות היא עליו בלבד.

17. המשיבה מציינת כי גם מכתב דרישת החוב נשלח אל מייצג העוררת לאותה כתובת דוא"ל, ואין מחלוקת כי הגיע ליעדו, וכך היה גם עם החלטות רבות נוספות שנשלחו ללקוחות אחרים שאותם מייצג מר ויינברג. המשיבה מוסיפה כי טענותיה בעניין זה נאמרות מעבר לצורך, שכן תקינות תיבת הדוא"ל של המייצגים אינה באחריותה.

טענות העוררת בתגובה לבקשה

18. העוררת שבה על טענותיה הקודמות ומוסיפה כי החלטות המשיבה היו לא מנומקות והתבססו על טענות עובדתיות ומשפטיות שגויות. לטענתה, תעודת הציבור שצורפה היא לקונית וכללית, במיוחד מאחר שאין מחלוקת כי חלק מההודעות מגיעות לתיקיית ה-spam. העוררת מוסיפה כי מניסיונה סכומי המענק הם שרירותיים ואין קשר ישיר בין הסכום המבוקש, סכום המקדמה והסכום הסופי שמאושר, ולכן מייצגה לא יכול היה להסיק דבר מהסכום שהועבר בפועל לחשבונה של העוררת.

דין והכרעה

19. לאחר שבחנו את טענות הצדדים, את הנתונים השונים ואת המצב המשפטי, הגענו כאמור למסקנה כי יש מקום להבחין במקרה זה בין שלושת העררים ובין התקופות השונות. זאת, מאחר שרק ביחס לבקשה עבור תקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021 ישנם טעמים מיוחדים היכולים להצדיק את האיחור, בעוד שביחס לשתי התקופות הנוספות לא מתקיימים טעמים מיוחדים כאמור, ועל כן יש לקבל את בקשת הסילוק בענייננו.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

איחור בהגשת ההשגה - כללי

20. סעיף 20(א)(1) לחוק קובע את המועד להגשת השגה על החלטת המשיבה בבקשה למענק:

הרואה את עצמו נפגע מהחלטת המנהל בנוגע למענק הניתן לפי פרק זה, לרבות בנוגע להטלת קנס בשל הגשת תביעה ביתר, רשאי להגיש השגה לעובד רשות המסים בישראל שהמנהל הסמיכו לשם כך, בתוך 45 ימים מיום קבלת ההחלטה; החלטה בהשגה תהיה מנומקת ותינתן בכתב בתוך 120 ימים;

21. החוק אינו מתייחס במפורש למצב שבו ההשגה מוגשת למשיבה באיחור. בהחלטות השונות של ועדות הערר נקבע כי למשיבה סמכות טבועה להעניק ארכה להגשת השגות, מעבר לפרק הזמן שנקבע בחוק, סמכות הדומה בטבעה לסמכות הטבועה להארכת מועדים הנתונה לבתי המשפט (ראו לדוגמא, ערר 1458/23 **לנבו שיווק ואחזקות בע"מ נ' רשות המסים** (נבו, 13.8.23), להלן – "ערר לנבו"). יחד עם זאת, בהחלטות קודמות של ועדת הערר נקבע כי ראוי שהמשיבה תעשה שימוש בסמכות זו רק במקרים חריגים.
22. עוד נקבע בהחלטות הוועדה, כי הארכת מועד להגשת השגות מותנית בקיומם של "טעמים מיוחדים שיירשמו" וזאת בדומה לסמכות של ועדת הערר להאריך מועד להגשת עררים (ראו תקנה 6(ג) לתקנות התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה) (סדרי הדין והמינהל בוועדת הערר), תשפ"א-2020 הקובעת: "**הארכת מועד להגשת ערר תינתן מטעמים מיוחדים שיירשמו**" (ראו ערר 1471-23 **מרכז מלון תור ת"א בע"מ נ' רשות המסים** (נבו, 27.6.23) פסקאות 11-16; ערר 1613-22 **א.ד.א 23 שירותי שיווק בע"מ נ' רשות המסים** (נבו, 2.8.22), פסקאות 21-52, וערר 2870/22 **א.ס שחאדה לבניה בע"מ נ' רשות המסים** (נבו, 18.4.23), פסקאות 42-47).
23. טעמים מיוחדים כאמור נבחנים בכל מקרה לפי נסיבותיו. במכלול השיקולים הקיימים בהקשר זה ניתן למנות את הסיבה לעיכוב בהגשת ההליך, משך האיחור או הארכה המבוקשת, טבעו ומהותו של ההליך, הסתמכות בעל הדין שכנגד וסיכוייו הלכאוריים של ההליך שאת המועד לנקיטתו מבקשים להאריך (ראו למשל בש"א 482/08 **פיכמן נ' כונס הנכסים הרשמי** (נבו, 28.1.08)).
24. עוד נקבע, כי בשונה מאמת המידה של "סיבה מוצדקת" או "נסיבה סבירה" וכיוצ"ב, כאשר נדרשים "טעמים מיוחדים" להארכת מועד שנקבע בחיקוק, תישקל הארכת המועד רק בנסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות את הארכת המועד, וכי ככלל מדובר בנסיבות חיצוניות שאינן בשליטתו של העורר או בא כוחו (ראו ו"ע (י-ם) 1211-04-15 **רז נ' המועצה לייצור ושיווק דבש** (נבו, 25.1.16)).
25. לצד זאת נקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי במקרים שבהם מדובר בבקשה להארכת מועד להגשת הליך ערעורי על הפעלת סמכות של רשות לפי חוק סוציאלי, ניתן להקל במידת מה בדרישת הטעמים המיוחדים במקרים המתאימים, שכן מטרתם של חוקים אלו מלכתחילה היא להיטיב את מצבם של הזכאים באמצעות מתן הטבות או תגמולים.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

לפיכך נקבע כי קיים אינטרס ציבורי לאפשר את מיצוי ההליכים השיפוטיים (ראו בר"מ 6094/13 **מדהנה נ' המשרד לקליטת עליה** (נבו, 10.12.13), פסקה 11 לפסק הדין של השופט פוגלמן). יודגש, כי הקביעה בפסק דין זה מתייחסת בצורה עקרונית להליכי ערעור הנוגעים לחקיקה סוציאלית, ולא רק לחוק הספציפי שנדון באותו מקרה.

איחור בהגשת ההשגה – המקרה שלפנינו

26. השאלה המקדמית הנשאלת בענייננו היא מהו בעצם המועד הקובע (או המועדים הקבועים) לעניין הגשת ההשגות וחישוב האיחור – האם מועדי שליחת הודעות הדחייה (בימים 9.11.20, 19.10.21 ו-18.11.21), או שמא המועד שבו נודע לעוררת בפועל על קיום החוב והודעות הדחייה בעקבות קבלת דרישת החוב מהמשיבה (ביום 9.5.23).

27. במענה לכך יש להשיב מייד ובבירור כי המועד הקובע הוא המועד שבו נשלחו ההחלטות לעוררת (ולא המועד שבו נודע לה עליהן). בעניין זה נקבע, בפרשה שנסיבותיה דומות במקצת לענייננו: "**איננו סבורים כי מועד ההמצאה בענייננו הוא המועד בו התגלה לעוררת דבר קיומה של ההחלטה בהשגה בתיבת דואר הזבל. בפועל, הודעת המשיבה הגיעה לתיבת הדואר האלקטרוני של העוררת ביום בו נשלחה (4.4.2023), ופרשנות אחרת עלולה לפתוח פתח לניצול לרעה על ידי מי שמבקש להאריך בדרך זו את התקופה להגשת השגה.**" (ערר 1728/23 **פיט מיינד** (2009) בע"מ נ' **רשות המסים** (נבו, 19.12.23), להלן – "**ערר פיט מיינד**", פסקה 24. ראו גם ההפניות השונות המופיעות בפסקה 23).

28. לא למותר לציין בהקשר זה, כי המשיבה הציגה בבקשת הסילוק את יומני הפעילות בתיקי העוררת, שמהם עולה כי אכן שלחה אליה את ההודעות במועדים האמורים, וכן צירפה תעודת עובד ציבור מטעם האחראי מטעמה על אבטחת מידע ותעבורת דואר המפרטת אודות תהליך שליחת ההודעות וההחלטות. בכך עמדה המשיבה בנטל הראשוני המוטל עליה (לעניין זה ראו גם ערר 1253/23 **החברה לפיתוח יסוד המעלה וחולתה בע"מ נ' רשות המסים** (נבו, 6.6.23), פסקה 36).

29. לצד זאת יש לומר כבר עתה, כי אפילו אם היינו הולכים כברת דרך לקראת העוררת ומניחים כי המועד הקובע הוא המועד שבו נודע לה בפועל על החלטות הדחייה (ואין כאמור מקום לעשות כן), הרי שגם אז היה נמצא כי היא איחרה, ובאופן משמעותי, במועד הגשת ההשגות. זאת, משום שהעוררת הגישה את בקשתה למתן ארכה להגשת השגות רק ביום 27.7.23, כלומר 79 ימים לאחר שנודע לה על החלטות בעקבות קבלת דרישת החוב (ב-9.5.23), העולים לכדי איחור של 34 ימים מעבר לפרק הזמן של 45 ימים שנקבע בסעיף 20(א)(1) לחוק. לאיחור זה (המתווסף כמובן לאיחורים הניכרים שהחלו זמן רב קודם לכן עם שליחת הודעות הדחייה, ראו להלן), לא ניתן כל הסבר, או התייחסות, בהשגות ובעררים שהגישה העוררת, וממילא אין מדובר בטעם מיוחד כנדרש בתקנות (אם כי יש לציין שגם המשיבה לא התייחסה אליו בהחלטתה ובתשובתה).

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

30. על כל פנים, מאחר שהמועד הקובע אינו מועד הידיעה בפועל אלא המועדים שבהם נשלחו ההחלטות, הרי שמדובר בשלושה איחורים של למעלה משנה וחצי, ובאחד מהמקרים של למעלה משנתיים (991, 647 ו-617 ימים). יודגש כי איחורים אלו מעוררים קושי רב לא רק בשל היקפם הממושך, אלא בשל העובדה כי מדובר בשלושה איחורים נפרדים, כך שמעבר לכך שהעוררת החמיצה שלוש החלטות שונות שנשלחו אליה (כל אחת בנפרד ובמועד אחר), היא לא בדקה בעצמה את סטטוס הטיפול בהן במשך תקופה כה ארוכה, על אף שעבור שתיים מהבקשות היא קיבלה את סכומי המקדמות בלבד ולפיכך יכלה לצפות לקבל את יתרת הסכומים, שהגיעו למאות אלפי ש"ח. יצוין בהקשר זה, כי בניגוד לטענת העוררת בתגובתה, סכום המקדמות אינו שרירותי ונועד להיות בשיעור של 60% מסכום המענק המלא (בהתאם לסעיף 13 לחוק). עוד יוער כי סביר להניח שאם העוררת היתה עורכת בירור ביחס לאחת מהבקשות, היא היתה מגלה את ההחלטות שניתנו גם ביחס לשתי הבקשות הנוספות. בנסיבות אלו, שבהן לא מדובר על איחור של ימים ספורים, שבועות בודדים או אף חודשים, אלא בשלושה איחורים נפרדים של שנים, נדרשים טעמים מיוחדים ומשמעותיים ביותר בניסיון להצדיקם (ראו ערר 1669/23 **משק בוקס בע"מ נ' רשות המסים** (נבו, 17.1.24), פסקה 19)).

31. הטעם המיוחד שאליו טענה העוררת בהקשר זה הוא כי שלוש ההחלטות מעולם לא התקבלו על ידה, וכי רק בדיעבד גילתה אחת מהן בתיקיית דוא"ל הזבל (Spam) של מייצגה. לטענת העוררת, האחריות לתקלה זו מוטלת על המשיבה. ניתן לראות מייד כי טענותיה של העוררת בעניין זה הן במידה רבה סותרות, שכן מחד היא טוענת כי ההחלטות **מעולם לא התקבלו** (פסקה 2 לכתב הערר, ההדגשה במקור), אך מאידך היא טוענת, לעיתים אף באותו מקום ממש, כי לפחות אחת מההודעות כן התקבלה, בזמן אמת, במחיצת דואר הזבל (פסקה 5 לתצהירו של רו"ח ויינברג, פסקה י"ח לכתב הערר). למעשה, העוררת הקדישה את מירב מאמציה בערר בניסיון להראות כי ההודעות הגיעו לתיקיית הזבל (והיא אף צירפה מאמרים בנושא ניתוב הודעות לתיבות ה-Spam).

32. במענה לכך טענה המשיבה בהחלטתה כי גרסת העוררת אינה סבירה, שכן היא שלחה למייצג העוררת הודעות והחלטות רבות לאותה כתובת דוא"ל אשר אין מחלוקת כי התקבלו וטופלו על ידו. אולם בכל מקרה, גם אם נקבל את גרסתה העובדתית המעט מבולבלת של העוררת שלפיה הודעה אחת או חלק מההודעות אכן הגיעו לתיקיית זבל זו ולא לתיקייה הראשית (וכך אנו מוכנים להניח), אין בעניין זה כשלעצמו כדי להצדיק את האיחורים הניכרים בהגשת ההשגה, בנסיבות המקרה שלפנינו. זאת, מאחר שהגעת ההודעות לתיקיית הזבל עשויה אמנם להוות שיקול מסוים המצדיק הקלה במסגרת בחינת הטעמים המיוחדים (כפי שנקבע בערר **פיט מיינד**, שם התקבל הערר וההשגה הוחזרה לבחינה), אלא שלצד זאת קיימים במקרה זה מספר נתונים נוספים שאותם יש להביא בחשבון, המביאים לתוצאה שונה.

33. ראשית יש לשוב ולהזכיר, כנקודת מוצא, כי מדובר בשלושה איחורים שונים ונפרדים, שכל אחד מהם נמשך זמן רב ביותר, למעלה מ-600 ימים (האיחור ביחס לתקופה מאי-יוני

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

- 2020 נמשך כמעט 1000 ימים). כפי שצינו קודם לכן, שלושה איחורים נפרדים וחריגים באורכם מעוררים קושי רב ולמעשה מעלים באופן ממשי את הנטל ביחס לדרישה הקיימת לטעמים מיוחדים (בערר פיט מיינד לעומת זאת דובר על איחור ביחס לבקשה אחת בלבד ובפרק זמן לא ממושך (יחסית) של 82 ימים).
34. לכך יש כאמור להוסיף, כי העוררת איחרה איחור נוסף בהגשת ההשגות (של 34 ימים), גם לאחר שכבר נודע לה על קיומן בעקבות קבלת דרישת החוב מהמשיבה. בנסיבות אלו שבהן העוררת כבר מצויה באיחורים אדירים של מאות ימים, מצופה היה ממנה למהר ולהגיש בהקדם האפשרי השגה ולצידה בקשת ארכה, אלא שבמקום זאת היא שבה ואיחרה פעם נוספת. איחור זה מוסיף אפוא נופך נוסף של רשלנות להתנהלות העוררת (לעניין זה ראו גם ערר 1006/24 דב גליא – אדריכל נ' רשות המסים (נבו, 22.1.24), פסקה 23, ערר 1021/24 סער א.ת יזמות ומסחר בע"מ נ' רשות המסים (נבו, 17.4.24), להלן – "ערר סער"), פסקה 46).
35. שנית ובהמשך לכך, בהקשר הספציפי של תיקיית דואר הזבל, ניתן אולי לקבל הסבר ביחס להחמצה של מייל בודד שהגיע בטעות לתיקייה הלא נכונה, אולם קשה הרבה יותר לקבל הסבר שלפיו שלוש הודעות שונות, הנשלחות בזמנים שונים, מגיעות כל פעם לתיבה שגויה זו. יתרה מכך, ומכוח קל וחומר, כשאין מדובר רק בשלוש הודעות אלא (כך לטענת העוררת עצמה) בעשרות הודעות הנשלחות מהמשיבה, ומנותבות דרך קבע לתיקיית ה-Spam, וזאת גם ביחס לעוסקים אחרים שבהם מטפל מייצגה של העוררת, וזאת למעשה עד היום, כארבע שנים לאחר תחילת הגשת הבקשות (העוררת צירפה צילום מסך של תיקיית ה-spam הנוכחית של מייצגה, נספח 4.2 לערר).
36. לטעמנו, טענה זו המתייחסת לדפוס שיטתי וקבוע אינה מעידה על כשל של המשיבה בשליחת ההודעות (כפי שטענה העוררת) אלא דווקא על רשלנות של מייצג העוררת, שכן האחריות לפתור את התקלה (באמצעות הכרה בשולח כמקור בטוח) ולכל הפחות להיות מודע לה באמצעות מעקב תמידי אחר תיקייה זו, מוטלת עליו כמגיש הבקשה. אין זה מתפקידה של המשיבה (או מיכולתה) לוודא כי כל ההודעות שהיא שולחת מגיעות לתיקייה הראשית בתיבת הדוא"ל של העוסקים והמייצגים.
37. עוד יוער כי גם בעניין זה גרסתה של העוררת לא היתה קוהרנטית אלא משתנה ומתפתחת: בהשגה ובתצהיר שצורף לה העוררת כלל לא טענה כי הודעות דוא"ל רבות מהמשיבה מגיעות לתיקיית הזבל, ואף להיפך מכך (ראו הסיפא לפסקה 17 להשגה). רק בערר שלפנינו ובתצהיר שצורף לו טענו העוררת ומייצגה לראשונה כי חלק ניכר מההודעות המשיבה מנותבות לתיקיית הזבל, וכי הדבר קורה עד היום. ברי כי שינוי גרסה זו אינו תורם לאמינותה.
38. שלישית, יש להביא בחשבון את שאלת סיכויי ההליך, שהם בגדר שיקול הנכלל במסגרת בחינת הטעמים המיוחדים. אנו סבורים, לאחר עיון בהחלטות הדחייה ובדוחות ה-ESNA של העוררת ומבלי לקבוע מסמרות בדבר, כי קיים קושי לקבל את טענתה שלפיה נפלה טעות מהותית ומובהקת בהחלטות. זאת, מאחר שהנימוק העיקרי שעליו התבססה

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

- המשיבה בהחלטותיה, הנוגע לכך שהירידה בהכנסות העוררת החלה כבר במחצית השנייה של שנת 2019, עוד לפני התפרצות הקורונה (במובן זה שישנו קושי להניח כי אלו הן הכנסותיה המאפיינות של העוררת וכי הן יחזרו על עצמן גם בתקופות הזכאות), אכן עולה בבירור מהדו"ח. לא למותר לציין בעניין זה כי גם לשיטת העוררת עצמה היתה שנת 2019 חריגה ביותר מבחינת הכנסותיה, בהשוואה למשל לשנת 2018 (ראו פסקה 28 להשגת העוררת). לפיכך, והגם שלא ניתן לשלול כליל את סיכויי ההליך בשלב זה, אין מקום לומר כי הם גבוהים מאוד, כפי שטענה העוררת, וודאי שלא ניתן לומר כי מדובר בהחלטה חסרת בסיס, כמו זו שנדונה בערר **סער**, שאליו הפנתה העוררת בתגובתה.
39. לבסוף יש מקום להתייחס להתנהלותו של הצד שכנגד כשיקול במכלול השיקולים, ובמקרה זה לשאלת האיחור במתן החלטותיה של המשיבה. זוהי גם הנקודה שבה קיימים הבדלים בין תקופות הזכאות השונות, המצדיקים הבחנה ביניהן.
40. תחילה יש לומר בנושא זה כי איחור של המשיבה במתן החלטתה (הקודם לאיחור העוסק) הוכר כשיקול המצדיק הקלה מסוימת בדרישה לטעמים מיוחדים (ראו ערר **לנבו**, פסקאות 16-19, ערר 1666/23 **עדן מחיצות גבס (אפי) בע"מ נ' רשות המסים** (נבו, 23.10.23), פסקאות 20-22, ערר 1665/23 **פרומו עבודי קידום מכירות והפקות ארועים בע"מ נ' רשות המסים** (נבו, 6.11.23), פסקאות 25 ו-28, ערר **סער**, פסקאות 33-35). גם בערר **פיט מיינד**, העוסק אף הוא כאמור בהחלטה שהגיעה לתיקיית הזבל, קבעה הוועדה כי יש להשיב את הבקשה לשלב ההשגה, בין השאר מאחר שהמשיבה עצמה איחרה במתן החלטה בבקשה.
41. במקרה שלפנינו, לעומת זאת, המשיבה לא איחרה כלל במתן החלטותיה ביחס לשתיים מהבקשות אלא קיבלה אותן בתוך פרק הזמן שהוקצב לכך (עבור התקופות מאי-יוני 2020 ומאי-יוני 2021). יודגש, כי העובדה שהמשיבה לא איחרה במתן החלטותיה ביחס לבקשות אלו, היא רלוונטית לא רק מהבחינה העקרונית של ההדדיות בהתנהלות הצדדים, אלא גם מבחינה מעשית. זאת, משום שהציפייה מהעוסק לבחון את תיבת הדוא"ל שלו בהמתנה לקבלת התשובות, קיימת במיוחד ביחס לפרק הזמן שבו ההחלטות היו אמורות להתקבל בהתאם לחוק. לעומת זאת, ככל שהמשיבה מתעכבת במתן החלטותיה, קיים קושי לדרוש מהעוסק להמשיך במעקב זה באותה רמה של ערנות, ובוודאי של יוזמה, במשך חודשים ושנים (ראו לדוגמה ערר **סער**, פסקה 35).
42. ביחס לתקופה הנוספת, ינואר-פברואר 2021, לעומת זאת, המשיבה איחרה בכשלושה חודשים במתן החלטתה. הגם שמדובר באיחור מצומצם בהרבה ביחס לאיחורה של העוררת במסגרת תקופת זכאות זו (שעמד על 647 ימים), הוא מצדיק לטעמנו הבחנה בין תקופה זו לבין שתי התקופות הנוספות, שבהן ההחלטות התקבלו כאמור בזמן.
43. יתרה מכך, מעבר לכך שהמשיבה עצמה איחרה כאמור במתן החלטתה ביחס לבקשה זו, נראה כי היא העבירה לעוררת כמקדמה, מסיבה שאינה ברורה, את סכום המענק המלא בגובה של 500 אלף ₪ (ראו פסקה 3 להחלטת המשיבה מיום 19.10.21). בנסיבות אלו,

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

שבהן העוררת קיבלה כמקדמה את סכום המענק המלא שביקשה עבור תקופה זו, ספק אם ניתן לצפות ממנה לעקוב אחר מתן החלטה בתיק, שכן היא אכן יכלה להניח כי הבקשה שהגישה כבר התקבלה באופן מלא. מכוח קל וחומר שאין מקום לצפות כי העוררת תעקוב ותיזום בעצמה פניות למשיבה לצורך קבלת החלטה עבור תקופה זו, שעה שפרק הזמן שהוקצב בחוק למתן החלטה חלף, והמשיבה קיבלה את החלטתה רק מספר חודשים לאחר מכן.

44. יודגש, כי מסקנה זו נכונה מתייחסת לבקשה עבור תקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021 בלבד, בעוד שביחס לשתי תקופות הזכאות האחרות העוררת לא היתה יכולה להניח כי בקשותיה התקבלו (שכן היא קיבלה רק את סכום המקדמות), מה גם שהחלטות ביחס לאותן תקופות כן ניתנו ע"י המשיבה במועד.

סיכום ותוצאה

45. מהמפורט לעיל עולה אפוא כי העוררת איחרה שלושה איחורים עצומים של למעלה משנה וחצי בהגשת השגותיה, כך שהנטל המוטל עליה להראות טעמים מיוחדים המצדיקים את האיחור הוא מלכתחילה גבוה באופן מיוחד. בהקשר זה הציגה העוררת גרסה עובדתית מתפתחת ולא קוהרנטית שלפיה היא לא קיבלה מעולם את ההודעות אך כי עלה בידה לאתר אותן (או אחת מהן) בדיעבד בתיקיית דואר הזבל, שאליה נותבו גם הודעות אחרות ששלחה המשיבה אל מייצגה. בכל מקרה אין בטענה עובדתית זו כשלעצמה, גם אם נניח כי היא נכונה, כדי לבסס טעמים מיוחדים בנסיבות העניין ביחס לשתי תקופות הזכאות של מאי יוני (2020 ו-2021). זאת, לאור היקף האיחורים העצום כאמור, ובהתחשב בכך שהמשיבה פעלה כנדרש וקיבלה את החלטותיה במועד, בהינתן שהעוררת המשיכה בהתרשלותה ואיחרה למעשה פעם נוספת גם לאחר שכבר נוגע לה על קיום החוב והחלטות, וכן לנוכח סיכויי ההליך, שאינם נראים גבוהים במיוחד. לפיכך יש לקבל את בקשת המשיבה ביחס לעררים אלו ולדחות אותם על הסף (ערר 1085/24 וערר 1115/24).

46. על אף שמרבית הנסיבות שהוזכרו לעיל מאפיינות גם את הליך הבקשה לתקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021, קיימים ביחס לבקשה ספציפית זו גם נתונים נוספים, העולים לטעמנו לכדי טעמים מיוחדים המצדיקים את השבת ההליך לשלב ההשגה: בניגוד לשתי תקופות הזכאות האחרות, המשיבה איחרה כאן במתן החלטתה בבקשה במשך מספר חודשים, ובנוסף לך שילמה לעוררת את מלוא המענק המבוקש כמקדמה (ולא רק בשיעור של 60% כמו שנעשה ביחס לשתי בקשות האחרות), כך שהעוררת יכולה היתה להניח כי בקשתה התקבלה, בוודאי לאחר שהסתיים פרק הזמן שנקבע בחוק למתן החלטה. לנוכח האמור, ובהתחשב גם בהקלה המסוימת הנדרשת ביחס להליכים סוציאליים ובכך שמדובר בשלב המוקדם של ההשגה (לעניין זה ראו גם ערר סער, פסקה 46), הגענו למסקנה כי יש לאפשר לעוררת את יומה ולהשיב בקשה זו לשלב ההשגה, על מנת שטענותיה ייבחנו לגופן. המשיבה מתבקשת לקבל את החלטתה ביחס לבקשה זו בתוך שלושה חודשים, עד ליום 22.8.24.

מדינת ישראל
ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

47. בהתחשב בתוצאה שאליה הגענו, יישא כל צד בהוצאותיו.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 60 יום.
ניתנה היום, י"ד אייר תשפ"ד, 22/05/2024, בהעדר הצדדים.

גרמן פייקין, רו"ח, רו"ח
חבר הוועדה

נדב כנען, עו"ד
יו"ר הוועדה